

Једна нота - један стих

Много је тешко борити се против бола и туге! Нико не жели да слуша туђе јаде, али зато се каже: „Стави папир преда се, прихвати се пера, подстакни ум и брзо пиши!“

„Тијо ноћи, моје сунце спава, за главом јој од бисера грана“.

Читала сам једну од строфа песме из збирке „Ђулићи“. Први пут када сам је прочитала, нисам схватала кроз који бол је прошао Чика Јова Змај. Упознао је своју жену и вечиту љубав Ружу, која му је подарила петоро дивне деце, али колико год је тешко рећи, сви његови највољенији напустили су га прерано. Он није допусито да га туга и самоћа прогутају, већ их је преносио на папир, тада су настале песме „Ђулићи увеоци“. Народ је оплакивао тај немили догађај, песме су му биле једина утеха у свему томе.

„Ала је леп овај свет, онде поток, онде цвет, тамо њива, овде сад, ено Сунце, ево хлад!“

Проналазио је срећу и у тузи. Усвојио је две девојчице, и покушао да се опорави од свега што му се десило, али било је тешко. Када год се осећао тужно, узео би папир и писао, и писао песме...

Али, тада је дошао у недоумицу: „Стих или нота, нота или стих?!“

А онда, људи су почели да певају његове песме, чак је и сам професор Коста Вујић певао „Ђулиће“. Чика Јови је било драго што чује своје песме у нотама које су се чуле кроз цео град.

И, ма колико несреће, туге и бола буде било, увек ће бити среће, љубави и жеље да се настави са борбом.

Јован Јовановић Змај и све његове песме, треба да буду наш узор.

Ниједан стих, ниједна нота није могла да искаже срећу и задовољство...

